

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 273/2020-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Bednárom, Štefánikova 9, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Kn 19/20/8800 a jej uznesením z 22. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Kn 19/20/8800 (ďalej len „napadnutý postup“) a jej uznesením z 22. apríla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal ako oznamovateľ trestné oznámenie týkajúce sa „nedoručenia zásielky CP 396462813CN, ktorá bola zakúpená prostredníctvom internetového obchodu Aliexpress a nebola doručená sťažovateľovi a sťažovateľovi nebolo doručené ani údajné rozhodnutie v colnom konaní č. 05651120912280 Colného úradu Košice“. Vyšetrovateľ Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Východ, oddelenia vyšetrovania Košice (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením sp. zn. UIS-12/OISV-2020 z 12. februára 2020 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) odmietol vec trestného oznámenia sťažovateľa „pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť príslušník Colného úradu tak, že v období od 16.12.2019 do 27.12.2019 v Košiciach, na ulici [REDAKOVANÉ] zadržoval [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zásielku č. CP396462813CN z Číny, za ktorú riadne zaplatil a následne mu vyrubil nezákonný dlh vo výške 182,02 €, bez zaplatenia ktorého mu odmietol vydať rozhodnutie v colnom konaní, pričom [REDAKOVANÉ] tak odoprel možnosť podať odvolanie voči tomuto rozhodnutiu, následkom čoho menovaný prišiel o už zaplatenú zásielku, ktorá sa vrátila späť do Číny, čím mu bola spôsobená majetková ako aj nemajetková škoda vo výške 500,- €“.

3. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra napadnutým uznesením tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť ako nedôvodnú zamietla.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ opísal skutkový stav tak, že zásielku č. CP 396462813CN (ďalej len „zásielka“) si elektronicky objednal cez obchod Aliexpress. Išlo o zásielku pre súkromnú osobu, nie na podnikanie a sťažovateľ podľa svojho vyjadrenia bol ochotný zaplatiť prípadný colný dlh ako dlžník, pretože je príjemca, adresát uvedenej zásielky. Sťažovateľ uvádza, že rozhodnutie vydané v colnom konaní vedenom na Colnom úrade Košice (ďalej len „colný úrad“) č. 05651120912280 o vyrubení colného dlhu

mu nebolo doručené a bez zaplataenia colného dlhu mu Slovenská pošta a. s. odmietla zásielku vydať. Na Krajskom súde v Košiciach podal sťažovateľ žalobu, ktorá je vedená v konaní pod sp. zn. 7 Sa 9/2020 z dôvodu nedoručenia predmetného rozhodnutia vydaného v colnom konaní č. 05651120912280. Podľa mienky sťažovateľa zásielka nebola nikdy prepustená do voľného obehu a rozhodnutie colného úradu je len fikcia, pretože nikdy nebolo sťažovateľovi doručené. Podstatnou skutočnosťou podľa sťažovateľa je, že „*Aliexpress skonštatoval, že zásielka je zadržovaná colníkmi pri spore sťažovateľa s odosielateľom zásielky a bolo to v čase doručovania zásielky Slovenskou poštou a.s. a následne mu vrátil Aliexpress peniaze na bankový účet.*“.

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ vznáša niekoľko námietok, predovšetkým namieta, že „*orgány činné v trestnom konaní vo veci neumožnili sťažovateľovi konať, pretože pred začatím trestného stíhania bola vypočutá [REDAKOVANÉ] a k jej výpovedi mu orgány činné v trestnom konaní neumožnili vyjadriť sa*“.

Predmetom sťažovateľových námietok je ďalej „*nesprávne, nedostatočne, účelovo zistený skutkový stav veci orgánmi činnými v trestnom konaní*“. V tejto súvislosti uvádza, že v spise nie sú obsiahnuté rozhodujúce dôkazy, ktoré vyvracajú skutkový stav veci zistený orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorý je podľa sťažovateľa nepravdivý a nezodpovedá skutočnosti.

Podľa sťažovateľa zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebola dodržaná rovnosť strán v konaní ani ustanovenia a princípy Trestného poriadku.

Sťažovateľ napáda aj vady odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom sa podľa neho prokurátor nevysporiadal s jeho námietkami „*o porušení colného zákona a zákona o poštových službách*“.

6. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby ústavný po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] občan SR, právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konaním Krajskej prokuratúry v Košiciach, v trestnom konaní pod ČVS: UIS- 12/OISV-2020 porušené boli.*“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. V prvom rade bolo potrebné ustáliť predmet ústavnej sťažnosti, keďže v jej petite sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*konaním Krajskej prokuratúry v Košiciach, v trestnom konaní pod ČVS: UIS- 12/OISV-2020*“. Sťažovateľom uvedená spisová značka napadnutého konania je evidentne nesprávna, keďže sa týka konania vedeného vyšetrovateľom. Ústavný súd však z dôvodu hospodárnosti konania vedeného pred ním nepovažoval za účelné vyzývať právneho zástupcu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti a v záujme poskytnutia materiálnej ochrany označeným právam sťažovateľa preskúmal napadnutý postup krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Kn 19/20/8800 a jej uznesenie z 22. apríla 202, ktorým ako nedôvodnú zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia podaného sťažovateľom a ktorým bola konečným spôsobom vybavená vec podaného trestného oznámenia sťažovateľa.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

15. Výhrada sťažovateľa v podstate spočíva v tom, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní (teda aj krajskej prokuratúry) nebolo vyhovené jeho trestnému oznámeniu, a teda nedošlo k začatiu trestného stíhania za sťažovateľom v trestnom oznámení opísaný skutok.

16. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajskej prokuratúry ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poukazuje na to, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je aj jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v danom prípade orgánu prokuratúry) zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Ústavný súd konštantne uvádza (I. ÚS 539/2017), že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie proti konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmavať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody.

17. V tejto súvislosti ústavný súd tiež poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov mnohých členských krajín Európskej únie možno vyvodiť, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľ'a trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012). Pre účely ochrany individuálnych subjektívnych práv ustanovuje právny poriadok Slovenskej republiky osobitné právne inštitúty „netrestnej povahy“, ktorých uplatnenie má súkromnoprávny charakter a je plne v dispozícii osoby, ktorá tvrdí, že konaním inej osoby došlo k zásahu do konkrétnych subjektívnych práv (m. m. I. ÚS 263/09, II. ÚS 676/2016).

18. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľ'a.

19. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že vyšetrovateľ a následne aj krajská prokuratúra reagovala na podané trestné oznámenie sťažovateľ'a v rámci postupu pred začatím trestného stíhania upraveného Trestným poriadkom (§ 196 až § 198 Trestného poriadku) zákonným spôsobom, a teda riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce z uvedených zákonných noriem, pričom napadnuté uznesenie spĺňa náležitosti predpokladané Trestným poriadkom. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry vyplýva, že sa sťažnosťou sťažovateľ'a proti uzneseniu vyšetrovateľ'a zaoberala, vyhodnotila ju a rozhodla o nej. Po oboznámení sa so zistenými okolnosťami krajská prokuratúra vyčerpávajúcim a zrozumiteľným spôsobom uviedla, ktoré okolnosti daného prípadu bránili jeho posúdeniu ako trestného činu. Krajská prokuratúra sa stotožnila so záverom vyšetrovateľ'a, že colný orgán postupoval v zmysle platnej legislatívy a že *„trestné právo predstavuje krajný prostriedok právnej ochrany spoločnosti pred závažnými protiprávnymi útokmi fyzických osôb. Trestné právo nemôže slúžiť*

ako prostriedok nahradzujúci ochranu práv a právnych vzťahov jednotlivca v oblasti súkromno-právnych vzťahov, kde závisí predovšetkým na aktivite jednotlivca, aby si strážil svoje práva, ktorým má súdna moc poskytovať ochranu. Je neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní, ktorých úlohou je prevažne ochrana celospoločenských hodnôt a nie ochrana konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca, ktoré svojou povahou spočívajú v súkromno-právnej sfére.“

Krajská prokuratúra v odôvodnení napadnutého uznesenia ďalej uviedla: „*Trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten kto v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.*

V konaní pred začatím trestného stíhania bolo vypočutá [REDAKOVANÉ] vedúca Colného úradu Košice - pobočka Košice Pošta, bol zabezpečený príslušný na vec sa vzťahujúci spisový materiál z colného konania a taktiež bola zabezpečená príslušná vnútroštátna ako aj medzinárodná právna úprava. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že príslušník colného orgánu postupoval správne, v súlade so zákonom, keď uvedenú preclievajúcu zásielku nevydal oznamovateľovi, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky na takýto postup, pretože prevzatie zásielky podľa vnútroštátnej ako aj medzinárodnej právnej úpravy, ktorou je Slovenská republika viazaná, musí predchádzať úhrada vymeraného colného dlhu. Realizovanými procesnými úkonmi nebolo zistené, že by príslušník Colného úradu Košice vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, a preto v tejto veci nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona.

Zdôrazňujem, že uvedené konanie príslušníka colného orgánu bolo opakovane s rovnakým výsledkom preskúmané aj v iných konaniach. Iné trestné oznámenie avšak obsahovo totožné bolo v konaní vedenom na tunajšej prokuratúre pod sp. zn. 5 Kn 10/20/8800 posúdené podľa obsahu (§ 62 ods. 1 Trestného poriadku a podľa § 31 ods. 4 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) ako podanie o preskúmanie zákonnosti postupu colného orgánu pri vyclievaní predmetnej zásielky, a preto bolo odstúpené na vybavenie netrestnému oddeleniu Krajskej prokuratúry Košice. Uvedený procesný postup bol navyše preskúmaný Generálnou prokuratúrou SR v konaní pod sp. zn. IV/5 Gn 43/20/1000.

Krajská prokuratúra Košice, netrestné oddelenie uvedený postup orgánu verejnej moci v konaní pod sp. zn. Kd 58/20/8800 preskúmala a v namietanom postupe colného orgánu nezistila žiadne porušenie zákona ani ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich colné konanie. O odložení podnetu podľa § 36a ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre bol podávateľ podnetu riadne upovedomený.

Ku sťažnostnej námietke, že z porušení zákonov colným orgánom vyplýva aj odôvodnené podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzích práv uvádzam nasledovné.

Podľa § 375 Trestného zákona trestného činu poškodzovania cudzích práv sa dopustí ten kto inému spôsobí vážnu ujmu na právach tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl.

V priebehu konania pred začatím trestného stíhania a taktiež ani zo samotného trestného oznámenia oznamovateľa nevyplýva, že by konaním spočívajúcim v preclení tovaru z cudziny bola oznamovateľovi spôsobená vážna ujma na právach. Uvedený záver odôvodňujem okolnosťami daného prípadu. Preskúmaný postup colného orgánu opakovane nebol vyhodnotený ako nezákonný a tým pádom nebol spôsobilý spôsobiť následok vo forme vážnej ujmy na právach oznamovateľa. Navyiac toto ustanovenie chráni iné než majetkové práva jednotlivca (napr. v oblasti rodinných vzťahov, pracovných vzťahov a pod.). Súbežne s týmto konštatovaním uvádzam, že nebolo zistené, že by konaním colného orgánu bol niekto uvedený do omylu alebo bol využitý omyl iného, tak ako to kumulatívne na naplnenie skutkovej podstaty vyžaduje zákonné ustanovenie citovaného trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že konaním príslušníka colného orgánu neboli naplnené obligatórne znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, a to objektívna stránka.

Na doplnenie uvádzam, že postup zamestnancov Slovenskej pošty nebol predmetom tohto konania, pretože konanie civilných osôb nepatrí do pôsobnosti Úradu inšpekčnej služby, ktorá je vymedzená § 10 ods. 8 písm. b) Trestného poriadku. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia Útvar inšpekčnej služby vykonáva vyšetrovanie trestných činov príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov a colníkov (s účinnosťou od 01.01.2020).“

20. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a postup krajskej prokuratúry a právne závery ňou vyslovené v napadnutom uznesení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať (obdobne napr. III. ÚS 474/2016, III. ÚS 147/2016).

21. Podľa názoru ústavného súdu sa krajská prokuratúra riadne zaoberala opravným prostriedkom sťažovateľa vo veci jeho trestného oznámenia, čím si splnila povinnosť vyplývajúcu jej z ústavnoprávneho príkazu postupovať a rozhodnúť vo veci pri súčasnom zachovaní a rešpektovaní základných práv a slobôd sťažovateľa. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, krajská prokuratúra sa so všetkými pre rozhodnutie o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa ako oznamovateľa proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia podstatnými (relevantnými) skutkovými, ako aj právnymi otázkami vysporiadala ústavne udržateľným spôsobom.

22. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva.

23. K sťažovateľovej námietke týkajúcej sa existencie procesnej vady spočívajúcej v neumožnení sťažovateľovi vyjadriť sa k „výsluchu“ [REDAKOVANÉ], čím došlo podľa sťažovateľa k porušeniu zásady rovnosti strán v konaní, v príčinnej súvislosti s čím sťažovateľ namieta porušenie čl. 6. ods. 1 dohovoru, ústavný súd uvádza, že táto námietka je zjavne nedôvodná. Rozhodujúcou skutočnosťou je tu postavenie samotného sťažovateľa ako oznamovateľa, keďže trestné stíhanie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nebolo začaté a trestné oznámenie bolo odmietnuté.

24. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 dohovoru nie je vôbec aplikovateľný v prípade, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. 10. 2006, s'ťažnosť č. 29858/03). Z čl. 6 dohovoru rovnako nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (porov. Dziedzic proti Poľsku, s'ťažnosť č. 50428/99, rozhodnutie z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers proti Švédsku, s'ťažnosť č. 11826/85, rozsudok z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek proti Poľsku, s'ťažnosť č. 10675/02, rozsudok z 21. 9. 2004, bod 48).

25. Tieto skutočnosti viedli ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa k záveru, že medzi napadnutým postupom a uznesením krajskej prokuratúry a označenými právami s'ťažovateľa niet relevantnej súvislosti, a preto ústavnú s'ťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu